

1. Στην αντιφώνησή σας προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη υποσχθήκατε ότι θα προσπαθήσετε όχι μόνον να διατηρήσετε το έργο που έχει γίνει από τους προκατόχους σας στην Αυστραλία αλλά να το επαυξήσετε. Είπατε επίσης ότι θα θέλατε να εμψυχήσετε «εις την Ιεράν Αρχιεπισκοπήν Αυστραλίας το ευλογημένον και μοναδικόν ζωογόνο πνεύμα του Οικουμενικού μας Πατριαρχείου». Μιλήστε μας για αυτό το πνεύμα και για τις αξίες που απορρέουν από αυτό.

Κατ' αρχάς να σας ευχαριστήσω, διότι μέσω αυτής της συνεντεύξεως μου δίδετε την δυνατότητα να επικοινωνήσω με τον ελληνορθόδοξο λαό της Αυστραλίας και όχι μόνο. Αυτό είναι κάτι που εκτιμώ ιδιαίτερα. Πιστεύω ότι και στο μέλλον θα έχουμε τέτοιες συνεργασίες για το καλό του λαού του Θεού και τη μαρτυρία της Ορθοδοξίας στην Αυστραλιανή κοινωνία.

Όντως, στην αντιφώνησή μου προς τον Πατριάρχη μας, όταν εν Συνόδω μου ανήγγειλε την εκλογή μου ως Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας, είπα μεταξύ άλλων ότι «θα εμψυχήσω το ζωογόνο πνεύμα της Μητρός Εκκλησίας στους ανθρώπους μας». Αυτό ήρθε αυτόματα στη σκέψη μου, όταν έγραφα το κείμενο της αντιφώνησης, διότι θυμήθηκα την εικόνα της δημιουργίας του ανθρώπου. Αισθάνθηκα μέσα μου ότι ξαναδημιουργήθηκα. Ότι ο Θεός έφτιαξε εκείνες τις ημέρες της εκλογής ένα «καινό» άνθρωπο με «καινή» ζωή για μια «καινή» κτίση. Αισθάνθηκα ότι έλαβα «πνεύμα ζωής», το οποίο δεν έχω δικαίωμα να κρατήσω για τον εαυτό μου. Γι' αυτό σκέφτηκα ότι θα ήταν μεγάλη επιτυχία στην αρχιερατική μου πορεία να μεταγγίσω το «πνεύμα ζωής» στους ανθρώπους, δηλαδή το ζωογόνο πνεύμα του Φαναρίου, που ουσιαστικά σημαίνει το πνεύμα της Ρωμιοσύνης. Για όσους δεν γνωρίζουν, ο όρος «Ρωμιοσύνη» ενσαρκώνει τη συνείδηση, τα «πιστεύω» και τις αξίες των προγόνων μας, ήδη από την εποχή του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Πρόκειται για συνδυασμό της ιστορικής, εθνικής και πολιτισμικής μας ταυτότητας, στοιχείων συνυφασμένων με τη θρησκευτική πίστη και την Ορθόδοξη Εκκλησία. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο αποτελούσε και συνεχίζει να αποτελεί την ενσάρκωση αυτής της ιδέας. Να καταλάβουμε, λοιπόν, την ταυτότητά μας, να δούμε ποιοι είμαστε και πού πάμε. Να μην αποκόπουμε τον εαυτό μας από

το Οικουμενικό μας Πατριαρχείο, το οποίο είναι στεφανωμένο με αιώνια κατορθώματα και αποτελεί πηγή ζωής για την Ορθόδοξη Εκκλησία στο σύνολό της και ασφαλώς για την Ιερά Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι στις φλέβες μας κυλά αίμα πρώων για την ελευθερία της πατρίδας μας και αίμα αγίων για την πίστη μας και την Ορθοδοξία μας. Αυτό είναι το πνεύμα του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Αυτό το πνεύμα θέλω να μεταγγίσω στους ανθρώπους.

2. Ποιες είναι σήμερα οι μεγαλύτερες προκλήσεις που αντιμετωπίζει η Ορθοδοξία, ιδιαίτερα στις χώρες όπου οι ορθόδοξοι χριστιανοί αποτελούν μειοψηφία;

Θεωρώ ότι υπάρχουν δύο βασικές και μεγάλες προκλήσεις. Η μία είναι η εκκοσμίκευση, που σημαίνει την αλλοίωση του ορθόδοξου φρονήματος και του εκκλησιαστικού ήθους, εν ονόματι της δήθεν προόδου, του σύγχρονου πολιτισμού, του νεοπλουτισμού αλλά και της δήθεν διατήρησης και διασφάλισης της πίστεως και των Ορθόδοξων δογμάτων. Ας μην ξεχνούμε ότι ο υπέρμετρος ζηλωτισμός και ο θρησκευτικός φανατισμός είναι μορφές εκκλησιαστικής εκκοσμίκευσης, ενδεδυμένες με το μανδύα του συντηρητισμού. Αυτό πρέπει να το προσέξουμε ιδιαίτερα εμείς οι Ορθόδοξοι διότι, όσο ζω τα της Ορθόδοξης Εκκλησίας, κυρίως τα τελευταία χρόνια που ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος με είχε βοηθήσει και σύμβουλό του σε κάποια θέματα, πολλάκις διεπίστωσα ότι οι εχθροί της Εκκλησίας δεν έρχονται μόνο απ' έξω αλλά κυρίως από μέσα.

Η άλλη πρόκληση αφορά τη στάση μας μέσα στην αυστραλιανή κοινωνία. Επιβάλλεται να τοποθετηθούμε σωστά μέσα στις νέες δυνάμεις ενοποίησης της ανθρωπότητας, χωρίς υπερφλύαρους κομπασμούς για την ιστορία μας και το ένδοξο παρελθόν μας αλλά και χωρίς κόμπλεξ κατωτερότητας για το ότι είμαστε μειονότητα. Πιστεύω ότι θα πρέπει όλοι μαζί στην Αυστραλία, κλήρος και λαός, να δώσουμε βαρύτητα σε αυτά.

3. Έχετε αποκτήσει μια γενική ιδέα των δυνατοτήτων αλλά και των αδυναμιών της Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας; Ποιες θα είναι οι προτεραιότητές σας;

Για να είμαι ειλικρινής, δεν έχω πλήρη



Με τον εκδότη του Κόσμου, Σπύρο Χαράλαμπος

εικόνα των πραγμάτων, παρότι πολλοί κληρικοί και λαϊκοί επικοινωνούν μαζί μου με καλή και αγαθή πρόθεση και με ενημερώνουν για κάποια θέματα. Στη πορεία, όμως, διαπιστώνω ότι κάποιοι άλλοι μου παρουσιάζουν μια διαφορετική εικόνα για τα ίδια θέματα. Τους ακούω όλους με αγάπη και σέβομαι τις γνώμες όλων. Θα ήθελα, όμως, να μη βιαστώ να εκφράσω άποψη, πριν πάω στην Αυστραλία και πριν περάσει κάποιο χρονικό διάστημα, για να αποκτήσω ιδίαν αντίληψη των πραγμάτων και των θεμάτων. Θα περάσω πρώτα από όλα τα μεγάλα κέντρα: Καμπέρα, Μελβούρνη, Αδελαΐδα, Βρισβάνη και Πέρθη. Θα δω τον κόσμο, τις τοπικές αρχές και θα τους ακούσω όλους με υπομονή.

Ωστόσο, γι' αυτό που είμαι σίγουρος και δεν έχω καμμία αμφιβολία είναι ότι καλούμαι να ποιμάνω ένα πάρα πολύ καλό λαό, με αρχές, με ήθος, με πίστη και αγάπη στην Εκκλησία, που έχει προοδεύσει πάρα πολύ και έχει καταφέρει να είναι υπολογίσιμη δύναμη στην Αυστραλιανή κοινωνία. Εξάλλου, αυτό μου δώλωσε και επίσημα η Επιτετραμμένη Πρόσβειρα της Αυστραλίας στην Ελλάδα κ. Σοφία McIntyre, η οποία μίλησε με θαυμασμό και υπερφάνεια για τους Έλληνες της Αυστραλίας. Σίγουρα υπάρχουν και αδυναμίες, αλλά με υπομονή και αγάπη θα προσπαθήσουμε να τις θεραπεύσουμε.

Όσον αφορά τώρα τις προτεραιότητές μου, και πάλι δυσκολεύομαι να απαντήσω, διότι δεν έχω πλήρη εικόνα των πραγμάτων και των αναγκών, όπως προείπα. Ήδη ακούσατε στην αντιφώνησή μου στο μικρό μήνυμα ότι θέλω να επανενώσω την Αυστραλία με το

εκκλησιαστικό μας Κέντρο και με το εθνικό μας Κέντρο, γιατί τον τελευταίο καιρό αυτός ο σύνδεσμος έχει κάπως ατονήσει. Αυτό, όμως, δεν το θέτω απλώς ως προτεραιότητα, διότι είναι το αναγκαίο και αυτό που πρέπει να υπάρχει. Δεν μπορώ να εννοήσω Έλληνες Ορθόδοξους που να μην έχουν σχέση με το Οικουμενικό Πατριαρχείο και την Ελλάδα. Τα υπόλοιπα θα τα δούμε στην πορεία. Θα κινηθώ ανάλογα με τις ανάγκες, όπως αυτές θα εκφραστούν από τον κλήρο και το λαό.

4. Μέγιστη τιμή και μέγιστη πρόκληση η θέση που σας εμπιστεύτηκε η Ιερά Σύνοδος και θερμά τα λόγια του Οικουμενικού Πατριάρχη προς το πρόσωπό σας, αλλά υπάρχει και η ανθρώπινη διάσταση. Σας είδαμε να δακρύζετε στην Κρήτη. Πόσο δύσκολος ήταν ο αποχαιρετισμός αγαπημένων τόπων και προσώπων;

Τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο τον αγαπώ και τον εκτιμώ όσο κανένα πρόσωπο στον κόσμο. Και ποτέ δεν θα ξεχάσω την πατρική του στοργή και μέριμνα προς το πρόσωπό μου, ούτε και την τιμή που μου έκανε η Ιερά Σύνοδος μετά από τη δική του πρόταση. Κατά τα άλλα είμαστε άνθρωποι με αδυναμίες και ιδιότητες. Αγαπούμε, συγκινούμαστε, κλαίμε, κάποτε νευριάζουμε ή και πικραινόμαστε. Μην ξεχνάτε ότι ακόμη και ο Χριστός δάκρυσε, όταν έμαθε για το θάνατο του φίλου Του Λαζάρου. Ως άνθρωπος κι εγώ - δυστυχώς ή ευτυχώς- συγκινούμαι εύκολα και αυτό κάποιες φορές με φέρνει σε δύσκολη θέση. Συγκινήθηκα πάρα πολύ, όταν ο Πατριάρχης μου ανήγγειλε την εκλογή. Στην Κρήτη, όπου έγινε επίσημη λειτουργία στον Μητροπολιτικό Ναό

